

sepsal Sinjin

tejně jako všichni praví hrdinové i Rislav Larich začínal svůj život za nešťastných okolností. Kronikáři nám tvrdí, že jarní noc roku 448 prvního věku, během které se narodil, byla nezvykle chladná a že jeho matka královna Lynada zemřela krátce poté, co svého syna poprvé spatřila. Pokud byl syn milován svým otcem, králem Mhorem ze Skingradu, který už měl v té době spoustu dědiců, konkrétně tři syny a čtyři dcery, kronikáři nepovažovali za důležité se o tom zmínit.

Jeho mládí bylo natolik nezajímavé, že za prvních dvacet let jeho života o něm neexistují prakticky žádné záznamy. Dá se předpokládat, že jeho výuka byla stejná jako u každého "náhradního" prince v Západní Kolovii - pod vedením ayleidských učitelů studoval lov, boj se zbraněmi, strategii a operační umění. Etiketa, náboženství a základy vlády byly jen málokdy součástí standardní výuky princů z Vysočiny, na rozdíl od toho, co je zvykem například v civilizovanějším údolí Nibenay.

Můžeme o něm nalézt krátkou zmínku, když je společně se svou rodinou uveden na seznamu hostů pozvaných na korunovační hostinu císaře Goriea dne 23. Úsvitníku roku 461 prvního věku. Ceremonie se pochopitelně odehrávala za časů Marukhových alessiánských doktrín, a proto na ní neprobíhala žádná zábava, nicméně i tak mohl tehdy třináctiletý Rislav na vlastní oči vidět největší legendy té doby. Darlok Brae, zvaný Bestie Anequinská, se dostavil jako představitel svého království, aby vzdal čest říši. Náčelník Skyrimu Kjorik Bílý a jeho syn Hoag se události také účastnili. A navzdory tomu, jak málo byla říše nakloněna elfům všeho druhu, tam bylo možno zahlédnout i Chimera Indorila Nerevara a trpasličího krále Dumaka, kteří diplomaticky zastupovali Resdayn.

Ve svitcích je také zmíněn mladý muž sloužící na císařském dvoře ve Vysoké skále, který s Rislavem následně mnohé prožil. Byl to Ryain Direnni.

Zda se dva mladíci přibližně stejného věku tenkrát setkali a bavili se spolu, to se nikdy nedozvíme a historici o tom mohou jen spekulovat. O Ryainovi nalezneme pochvalná slova, prohlašující ho za mocného vlastníka půdy, který nějaký čas poté koupil ostrov Balfiera v Iliacké zátocě a postupně ovládl celou Vysokou skálu a velkou část Hammerfellu a Skyrimu. Nicméně o Rislavovi není v kronikách zmínka po dalších sedmáct let. Můžeme se tedy pouze dohadovat na základě následujících faktů.

Děti králů si pochopitelně berou děti jiných králů, aby se posílila a vytvořila diplomatická spojení. Království Skingrad a Kvač spolu soupeřila o území celé páté století, až nakonec v roce 472 uzavřela mír. Podrobnosti dohody nejsou zaznamenány, ale jelikož víme, že se o šest let později princ Rislav nacházel na kvačském dvoře jako manžel Belene, dcery krále Justinia, dá se předpokládat, že byli sezdáni v rámci uzavírání příměří.

To nás přivádí do roku 478, kdy celým Cyrodiilem prošel velký mor a obzvláště tvrdě zasáhl nezávislou Západní Kolovii. Mezi oběťmi byl i král Mhorus a zbytek celé vládnoucí rodiny ve Skingradu. Rislavův jediný přeživší starší bratr Doralď moru unikl, jelikož se nacházel v Císařském Městě, kde sloužil jako Marukhův kněz. Vrátil se do své domoviny, aby usedl na trůn.

O Doralďovi máme alespoň nějaké záznamy. Králův druhý syn byl poněkud prostší duchem a zjevně velmi zbožný. Všichni kronikáři se shodují na jeho přívětivosti a slušnosti a popisují, jak měl jako malé dítě vizi, jež ho s požehnáním jeho otce dovedla ze Skingradu až do Císařského Města a do kněžského stavu. Marukhovi kněží pochopitelně neviděli mezi spirituálními a politickými záležitostmi rozdíl. Bylo to náboženství Alessiánské říše a učilo, že kdo se vzpírá císaři, jako by se stavěl proti samotným bohům. S ohledem na tento fakt jeho následující kroky jen málokoho překvapí.

Doralďovým prvním výnosem, jež vydal hned první den, bylo odevzdání vlády nad královstvím říši.

Převládající reakcí kolovianského obyvatelstva byl šok a vztek a jen málokde byla tato emoce silnější než na kvačském dvoře. V kronikách se dočteme, že Rislav Larich vyrazil do království svého bratra společně se svou ženou a dvěma tucty kavaleristů svého tchána. Nebyla to armáda, která by na někoho mohla udělat dojem, bez ohledu na to, jak se to někteří kronikáři snaží zkrášlit, přesto však dokázala bez obtíží porazit strážce, které proti ní Doralď postavil. Ve skutečnosti k

žádnému boji ani nedošlo, jelikož skingradští vojáci opovrhovali rozhodnutím svého krále a nechtěli se vzdát svrchovanosti nad svým územím.

Bratři se setkali na hradním nádvoří, kde oba vyrůstali.

Jak je pro celou oblast Kolovie typické, nedošlo k žádnému soudu, k žádnému obviňování ze zrady, nebyl žádný soudce ani porota. Jen popravčí.

Ty nejsi můj bratr, prohlásil Rislav Larich a jedinou ranou srazil Doraldovi hlavu z ramenou. Když byl korunován králem Skingradu, stále ještě držel v rukou tutéž zkrvavenou sekeru, kterou svého bratra popravil.

Pokud král Rislav neměl předtím žádné bojové zkušenosti, velmi rychle jich získal dostatek. Do Císařského Města se brzy doneslo, že Skingrad byl nabídnut říši a nabídka byla stažena. Císař Gorieus byl zkušený válečník i předtím, než usedl na trůn, a sedmáct let jeho vlády rozhodně nebylo mírumilovných. Jen osm měsíců před Doraldovou vraždou a Rislavovou korunovaci se Gorieus se svou alessianskou armádou postavil jednomu z hostů, kteří se účastnili jeho korunovace. Jeho protivníkem na polích zamrzlého severu byl Kjorik Bílý. Nejvyšší náčelník Skyrimu přišel o život v bitvě o Sluneční pevnost. Zatímco rada náčelníků vybírala nového vůdce, Cyrodiil neztrácel čas a rychle zabíral území jižního Skyrimu, o která před tím přišel.

Zkrátka a dobře, nebylo nejmenších pochyb o tom, že císař Gorieus dobře ví, jak se vypořádat s neposlušnými vazaly.

Alessianská armáda proučila na západ slovy kronikářů jako "záplava smrti", v počtu mnohem vyšším, než by bylo potřeba k ovládnutí Skingradu. Bylo nepravděpodobné, že by Gorieus očekával opravdovou bitvu. Jak už jsme řekli, Rislav neměl takřka žádné válečné zkušenosti a královskou korunu nosil pouhých několik dní. Jeho království a celá Západní Kolovie byly před nedávnem zničeny morem. Alessiané očekávali, že bude stačit jednoduchá ukázka síly, jež vzbouřence rychle přivede k rozumu.

Rislav se místo toho připravil na bitvu. Rychle prozkoumal stav svého vojska a připravil plány.

Kronikáři, kteří do té doby Rislavův život ignorovali, začali popisovat každý aspekt jeho vlády až s fetišistickým nadšením. Ačkoli většinou jde o zdroje literárním stylem a vytříbeností neoplývající, máme konečně nějaké podrobnější informace. Není nijak překvapivé, že král nosil nejlepší zbroj své doby, jelikož na kolovijském území se nacházeli ti nejlepší koželuhové a zbrojíři, schopní vyrobit ten nejlepší kus jediného typu zbroje, který se v Tamrielu používal. Králův kožený krunýř, jenž byl vyroben z vyvařené a navoskované kůže a posílen dobrý palec dlouhými železnými hřebíky, byl natřený výraznou rudou barvou. Nosil ho přes černou tuniku, ale pod černým pláštěm. Socha Rislava Spravedlivého, která teď stojí ve Skingradu, je idealizovanou a notně romantizovanou verzí krále, nicméně s výjimkou zbroje je poměrně přesná. Žádný bard by v Západní Kolovii nešel tak chabě vyzbrojený ani na trh. Nicméně k soše patří i nejdůležitější součásti Rislavovy tehdejší výstroje: jeho vycvičený sokol a rychlý kůň.

Zimní deště spláchly silnice na jihu a většina vody ze Západního Polesí se valila do Valenského lesa. Císař se vydal severní cestou a král Rislav s malou četou stráží se s ním setkal v průsmyku, kterým dnes vede Zlatá stezka. Kronikáři píší, že císařská armáda byla tak velká, že Bestie Anequinská mohla slyšet její pochod na stovky mil daleko a podle slov kronikářů se kvůli tomu několik dní třásla hrůzou.

Píše se, že Rislav se netrásl. S dokonalým vychováním řekl císaři, že jeho doprovod je příliš velký, než aby se mohl ubytovat v maličkém království Skingrad.

Příště, řekl Rislav, "nejdříve napiš, než přijedeš na návštěvu, Výsosti."

Gorieus byl podobně jako většina alessianských císařů mužem, který mnoho smyslu pro humor nepobral, a pomyslel si, že se Rislava musel dotknout Sheogorath. Přikázal své osobní gardě, aby nebohého šílence zatkla, ale v tu chvíli pozvedl skingradský král ruku a vyslal svého sokola na oblohu. Byl to signál, na který jeho armáda čekala. Alessiané byli všichni v průsmyku a na dostřel skingradských šípů.

Král Rislav a jeho osobní stráž vyrazili na západ tak rychle, jako by je slovy kronikářů "políbila divoká Kynaret". Neopovažoval se podívat za sebe, ale jeho plán byl proveden bez jediné chybičky. Vzdálená východní část průsmyku byla zablokována shozenými balvany, takže Alessiané mohli pokračovat jen na západ. Skingradští lučištníci zasypávali císařskou armádu šípy ze svých pozic nad průsmykem, kde na ně císařští nemohli. Rozzuřený císař Gorieus pronásledoval

Rislava od Polesí až na Vysočinu a zanechal při tom Skingrad daleko za sebou, zatímco jeho armáda se pomalu zmenšovala a zmenšovala.

V pralese Vysočiny narazila císařská armáda na vojska Rislavova tchána, krále Kvače. Alessianská armáda nejspíš měla stále početní převahu, ale byla vyčerpaná a morálka vojáků byla po pronásledování jednoho šílence skrz moře šípů značně zlomená. Po hodinové bitvě Alessiané ustoupili na sever na místo, které je dnes známé jako Císařská rezervace. Odtamtud ustupovali dál na sever a východ, až se nakonec dostali do Nibenay, kde si mohli lízat rány a hledat ztracenou pýchu.

Byl to počátek konce Alessianské hegemonie. Králové Západní Kolovie se spojili s Kvačí a Skingradem proti císařským výpadům. Klan Direnni pod velením Ryaina zakázal v zemích Vysoké skály náboženství alessianské reformy a začal se tlačit na císařské území. Nový nejvyšší náčelník Skyrimu Hoag, zvaný tou dobou Hoag Zabiják, sice sdílel císařovu xenofobii, ale i tak se přidal k ostatním vzbouřencům. Když Hoag padl v bitvě, vlády se ujmul Ysmir Vlčí srdce z Atmory, jenž pokračoval v započatém boji a také si zajistil své místo v historii.

Hrdinský král Skingradu, který se takřka sám postavil císařské armádě, si své pojmenování Rislav Spravedlivý právem zaslouží.

Skyrim.4fan.cz